

спремности: капија у духовни свет јесте смирење (5, т. 3, с. 55). Овим путем за стицање духовног вида, за избављење од слепила, од лажи и заблуда, дужни смо постићи одређену

унутрашњу припрему, која се изражава у појмовима тако битним за Православље, – а то су покајање и смирење.

Н и највеће жртве наше не прима Бог ако осуђујемо брата свога. Ако се неко одрекне и читавог света и свих његових добара ради љубави Христове, и ако оде у најдубљу пустињу и затвори се у најзабаченију и запустелу келију, а осуђује брата свога, све му је узалуд. Јер Бог се не да ружити! Он чита срце човеково. И може неко, који је можда гори од тебе, да се спасе, а ти да будеш осуђен од Бога

свети Исак Сирин

У нашем веку, поносном на свој напредак, већина људи, који себе држе за хришћане и за велике добротинитеље, повела се за испуњењем правде пале природе, са презиром одбацивши правду еванђелску. Нека та већина почује пресуду коју изговори Господ: „Приближава Ми се народ овај устима својим; и уснама Ме поштује; а срце им је далеко од Мене. Но узалуд Ме поштују учећи наукама и заповијестима људским“ (Мт. 15, 8-9). Онај ко твори правду људску пун је сумње, високоумља, самопрелашћености; он проповеда, труби пред собом, разглашава дела своја, не обраћајући никакву пажњу на забрану што ју је изрекао Господ (Мт. 6, 1-18); мржњом и осветом он плаћа онима који би се усудили да отворе уста како би се са највећом могућном основношћу и добронамерношћу успротивили његовој правди; такав себе држи за достојног и предстојног свих награда земаљских и небеских. Насупрот томе, онај ко заповести еванђелске чи-

ни, вазда је погружен у смирење: срањујући своје испуњавање свесветих заповести са узвишеношћу и чистотом њиховом, он стално увиђа да је то испуњење крајње недовољно и недостојно Бога; он себе види као некога ко је заслужио привремене и вечне муке за сагрешења своја, за нераскинуто општење са сатаном, за пад заједнички свима људима, за своје сопствено пребивање у палости, најзад, за потпуно недовољно и често искривљено вршење заповести. Пред сваком патњом која му се шаље по промислу Божијем он покорно сагиње главу, знајући да Бог за време овог земаљског странтовања патњама поучава и обликује оне који Му служе. Такав човек милостив је према непријатељима својим и моли се за њих као за браћу коју заносе демони, као за удове истога тела, болесне у духу, као за добротворе своје, као за оруђа промисла Божијег.

свешти Ињаишије Брјанчанинов

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

УЛАЗАК ГОСПОДА НАШЕГА ИСУСА ХРИСТА У ЈЕРУСАЛИМ ЦВИЈЕТИ

Јн. 12, 1 - 18, зч. 41; Фил. 4, 4 - 9, зач. 247.

јеромонах Григорије Светогорац
ОПШТЕ ВАСКРСЕЊЕ ВЕРНИХ

Чудо преображења Христовог се догодило четрдесет дана пре Његовог Распећа. Требало би, сходно томе, да овај празник прославимо током свете Четрдесетнице, али пошто је ово период жалости и побожне туге, богоносни оци су одредили да овај празник прослављамо шестог августа, тј. четрдесет дана пре Воздвижења Часног Крста.

Јеванђелски одељак о Преображењу јасно показује повезаност овог догађаја са Распећем Христовим, па каже: „Док се Христос молио, изненада се појавише два човека, и говораше с Њим, а то беху Мојсеј и Илија, који се показаше у слави, и говораху о исходу Његовом, који је имао да се испуни у Јерусалиму.“

И богослужбене песме празника нам говоре: „Пре распећа Твога Господе, пошто си

повео тројицу ученика које си Ти изабрао, попео си се на гору Тавор, да им покажеш славу Своју“ Господ је изабрао Петра, Јакова и Јована, јер су му они били блиски, у часу страдања у Гетсиманији. Тако да се, пошто виде величину славе Христове, не уплаше страдања Његових.

Тако нас најсветлији догађај из живота Христовог води Његовом страдању и Крсту.

На почетку Страсне седмице догодила су се два значајна догађаја: Васкр сење Лазара и победоносни улазак Христов у Јерусалим.

Васкрсење Лазарево, које се збило у четврти дан након његове смрти, јесте предзнак светлосног васкрсења Христовог и потврда општег васкрсења свих људи. Тако у овај дан певамо: „Опште васкрсење, пре страдања Свога потврђујући, из мртвих си

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

подигао Лазара, Христе Боже“

Васкрсење Лазарево једна је од пројава истине да је Христос савршени Бог и савршени Човек. Као човек, плакао је због уснућа свог пријатеља, а као Бог васкрсао га је из мртвих. Заплака Исус, пише јеванђелист Јован. Заплака, гледајући лице Лазарево и страшне последице греха за човека. Заплака гледајући икону Божију како је изгубила своју првобитну лепоту. Истовремено је заплакао гледајући бол Марте и Марије.

Молитва коју је изговорио Христос васкрсавајући Лазара необорив је доказ Божанства Његовог: Оче, благодарим ти што си ме услишио! А ја знадох да ме свада слушаш, него рекох народа ради који овдје стоји, да вјерују да си ме ти послао. Када ово рече, Христос позва мртваца да изађе из гроба: Лазаре, изиђи напоље!

Свети Григорије Палама говори да, као што је приликом првог стварања Отац рекао Сину: Да створимо човека, и Син то чу, тако и сада, при новом стварању човека, Син рече а Отац чу и оживе Лазара. Ово показује сагласност Оца и Сина. Јер Син се молитвом обратио Оцу ради народа, а не као да над Њим има власт и господство.

Због свега што се догодило на гробу четвородневног Лазара, сви су схватили да је Христос Творац и Обновитељ човека. Он је Господ(ар) живота и смрти као што је на другом месту Сам потврдио, мало пре него што је учинио ово чудо, го-

ворећи: Ја сам васкрсење и живот.

Христос, Који је васкрсење и живот, пошао је добровољно у страдање и смрт — дан након прославе васкрсавања Лазара, прослављамо Христов улазак у Јерусалим.

Господ је ушао у Јерусалим, седећи на магарету, а народ га је радосно поздрављао. Људи су простирали своју одећу по путу којим је ишао, држећи палмове гранчице, певали су Победитељу смрти речима: Осана! Благословен који долази у име Господње!

Свим овим што се догодило приликом уласка Господњег у Јерусалим, испунило се пророчтво: „Из уста одојчади начинио си себи хвалу, Господе, да уништиш непријатеља и тужитеља човековог, тј. ђавола“ Ђаво заиста јесте непријатељ и тужитељ, јер када је сурвао људе у грех, онда их је оптуживао код Бога и тражио од Њега да их казни.

Свети Никодим Агиорит, тумачећи песме празника Цвети, пише: „Нека би дао Бог да и ми простремо одећу нашу пред Христа, тј. да плот подредимо Духу. Нека би дао Бог да и наша будућа дела буду на славу Божију, као што су била и дела оних пре нас који су следили Христа. Постанимо прво победници наших страсти и тако пођимо у сусрет победитељу Христу, да бисмо се овом победом и милошћу Божијом удостојили Царства небеског“

свештеник Владимир Јелисејев

УСЛОВИ ИЗБАВЉЕЊА ОД ДУХОВНОГ СЛЕПИЛА

Само крштење није довољно за стицање духовног виђења, јер, очистивши се од грехова светом тајном крштења, човек се не избавља од навика грешења, и убрзо његова душа бива изнова помрачена грехом. Овде је неопходно прибећи Светој Тајни Покајања да би се њом човек излечио од греховних рана, које задобија у свакодневном животу, који за њега постаје поље непрестане духовне борбе и подвига. Св. Игњатије пише да, при истинском духовном подвигу, благодат Божија добијена светим крштењем, почиње да нас исцељује мало по мало од духовног слепила (5, т. 3, с. 54.).

Он наставља: „Као супротност стању слепила ми почињемо улазити у стање виђења. Како је у стању виђења онај који созерцава – ум, то и виђење називамо, по Светим Оцима, – умним виђењем, тј. умственим. Пошто се стање виђења задобија Светим Духом, то и виђење називамо духовним, будући да је плод Духа Светога. Оно се разликује од сагледавања. Сагледавање је својствено свим људима; сваки човек бави се сагледавањем кад хоће. Виђење је својствено само онима који се очишћују путем покајања; оно се јавља не по вољи човека, него додиром духа нашег с Духом Божјим, дакле по свесветој вољи Свесветога Духа (5, т. 3, с. 54-55).

Разликовање између сагледавања и духовног виђења, које уводи Свети Игњатије, за нас је веома битно.

Данас сви знамо за медитацију као главно средство само-развоја у источној мистичној пракси. Медитација и сагледавање (созерцање), су психолошки веома слични процеси, и оно што Свети Игњатије говори о созерцању, има непосредну везу и са медитацијом. Медитација и њени плодови нису духовно виђење у којем нестаје духовног слепила; то је пракса лажних обличја и осећања, која још јаче заслепљују дух, док не упадне у замку необичних и залуђујућих доживљаја, из којих временом сам човек не жели да изађе. У медитацији нема присуства Духа Светога, као ни покајања – најважнијих услова духовнога виђења. Без покајања нема очишћења од греха, а у нечистој души не усељава се Дух Свети; речено је „у лукаву душу неће ући премудрост и неће обитавати у телу поробљеном грехом, јер Свети Дух премудрости уклања се од лукавства, и уклања се од неразумних умовања и клони се неправде“ (Прем. Солон. 1, 45).

Позивајући се на друге Свете Оце, Св. Игњатије Брјанчанинов пише о духовном виђењу: „Ненадано оно долази, ненадано одлази, не зависи од наше воље, зависи од